

CASTELUL DE LA BUIA

de IULIU BIELZ

Cea mai veche mențiune a posesiunii Buia, „Bulla vocata“ se întâlnește într-un document din anul 1296¹, prin care capitolul din Alba Iulia atestă că Tânărul nobil Mihai, fiul comitelui Toma de Călvăsăr („Hidegvyz“), r. Mediaș, împreună cu fratele său Nicolae, au vîndut comunei Vurpăr („Hechholm“), r. Sibiu, un deal cu teritoriul și pădurea limitrofe ce aparțineau posesiunii lor numită „Bulla“, indicate pentru construirea unei cetăți.

Comiții de Călvăsăr — după cum reiese din conținutul documentului, au deținut ca proprietate și Buia și e probabil ca pe o înălțime aflată în raza acestei posesiuni să se fi construit încă în sec. al XIV-lea o cetate. La această veche construcție ale cărei urme nu se mai văd azi, s-ar putea referi eventual denumirea locului de „Cetățuia“ din Buia de Sus². Distincția între „Beel inferioris“ și „Beel superioris“, care a aparținut comunei Vurpăr, o face și un document din 1425³.

Ca proprietar al posesiunii Călvăsăr și implicit și al celei din Buia este pomenit în unele documente din anul 1326⁴ și 1341⁵ un „Akus filius Michaelis de Hydegvyz“. Din acest Akus sau dintr-un strămoș omonim se susține că ar descinde familia Bolyai. Cei mai de seamă reprezentanți ai acestei familii, Bolyai Farkas (1775—1856) și fiul său Bolyai János (1802—1860) matematicieni, căturari și cercetători multilaterali și-au cîștigat o faimă ce a trecut dincolo de frontierele țării. Numele lui Bolyai János apare și în denumirea actuală a Universității din Cluj.

În 19 iulie 1363 regele Ludovic I trece asupra Catarinei, soția lui Ladislau de Mehes, în urma morții tatălui său Ders de Hydegvyz proprietatea „Bolya in comitatu Albensi Transsiluano“ și toate celelalte drepturi ale lui Ders.⁶ În 27 mai 1364 regele Ludovic însărcinează capitolul din

¹ Fr. Zimmermann — C. Werner, *Urkundenbuch zur Geschichte der Deutschen in Siebenbürgen*, vol. I, 1892, p. 201 nr. 274. Cf. și *Documente privind istoria României*; C. Transilvania, veacul XIII, vol. II, București 1952, p. 417—418, nr. 467.

² Aceasta și alte informații se află în cronică familiei, care a compus-o Bolyai Gergely (1834—1900), fratele lui Bolyai János. Extrase din această cronică posedă prof. Szabó Dénes din Sibiu, căruia îi mulțumim și pe această cale pentru amabilitate.

³ G. Gundisch, *Urkundenbuch zur Geschichte der Deutschen in Siebenbürgen*, vol. IV, 1937, p. 238—240, nr. 1968, 1969.

⁴ Fr. Zimmermann — C. Werner, *loc. cit.*, p. 406 nr. 449. Documente, 1. c. veacul XIV, vol. II, p. 198—199 nr. 408.

⁵ *Ibidem*, p. 512 nr. 562. Documente 1. c., veacul XIV, vol. IV, p. 67 nr. 8.

⁶ Fr. Zimmermann — C. Werner — G. Müller, *Urkundenbuch zur Geschichte der Deutschen in Siebenbürgen*, vol. II, 1897, p. 199 nr. 793.

Alba Iulia să-și dea concursul pentru intrarea în posesiune a lui Ladislau și a soției sale⁷. În sfîrșit, regele Ludovic rezolvă în 16 mai 1366 în mod favorabil pentru Ladislau, pentru soția acestuia și pentru copiii lor un litigiu referitor la feuda Buia⁸.

Intr-un document din 18 noiembrie 1378 ii întilnim pomeniți ca maritori pe un „Thomas filius Akus de Bolya“, împreună cu un „Dionisius Filius Nicolai de Hydegvyz“, de unde rezultă că urmașii lui Akus mai dețineau feuda Buia⁹.

În anul 1394¹⁰ intervine un partaj al posesiunii de Buia de Jos — Buia de Sus, între fiili lui „Nicolaus de Hydegvyz“ pe de o parte și între fiili Mihai și Dionisius ai lui „Akus de Bolyai“, Georgius, fiul lui Toma și nepotul lui Akus și Bartha fiu al lui „Wyzlo de dicta Bolyai“ pe de alta. În urma partajului întinselor feude ale nobililor de Călvasăr și Buia, urmașii lui Akus de Bolyai au devenit proprietarii jumătății ce cuprindea Buia de Sus și Buia de Jos și conacele aferente.

Conform cronicii familiare scrisă de Bolyai Gergely, castelul de la Buia ar fi fost construit de către urmașii lui Akus sau Akos — care e amintit în repetate rînduri, și anume de către Bolyai Gáspár II și soția sa Brigitta Bethlen. Aceasta cunoștea castelul familiei Bethlen din Criș și se pare că în prima fază a dat sugestii referitor la construcția castelului de la Buia.

Potrivit unei alte tradiții, castelul ar fi aparținut în timpul lui Matei Corvinul unui anume Nicolau Vizaknai.

Din registrul de venituri și cheltuieli al orașului Sibiu și al Universității săsești¹¹ rezultă că au existat legături strînse între administrația orașului și între proprietarii de la Buia. De pildă în anul 1491 se decontează pentru o încunoștințare trimisă lui „Gáspár Boly“, în legătură cu unul dintre supușii lui, suma de 32 de denari.¹² În 18 martie 1507 li se plătește lui Ioan Agotha și lui „Gáspár de Bolya“ pentru trimiterea acestora la secui, din însărcinarea voievodului transilvănean, suma de 39 fl. 65 denari¹³. În 29 ianuarie 1509¹⁴ este chemat la Sibiu un „Sigismund de Bolya“, amintit și în anul 1507¹⁵ în legătură cu un litigiu. În cursul anului 1509 acesta e menționat în repetate rînduri în registrul orașului Sibiu.¹⁶ La 17 august 1509 i se expediază prin intermediul orașului o scrisoare a voievodului adresată lui „Thomas de Bolya“.¹⁷

În primul sfert al secolului XVI apare ca proprietar de Buia comitele sașilor Marcus Pemflinger,¹⁸ care era căsătorit cu văduva comitelui săsesc Lulai, cu Clara Thabiaschi. Aceasta era fiica lui Petru Thabiaschi din familia de Ațel și i-a adus ca zestre, împreună cu alte moșii, și pe cea de la

⁷ Ibidem, p. 209, nr. 806.

⁸ Ibidem, p. 242, nr. 849.

⁹ Ibidem, p. 498, nr. 1100.

¹⁰ Ibidem, vol. III, 1902, p. 103 nr. 1329.

¹¹ Quellen zur Geschichte Siebenbürgens aus sächsischen Archiven. Rechnungen aus dem Archiv der Stadt Hermannstadt und der Sächsischen Nation, col. I, Sibiu 1880.

¹² Ibidem, p. 163.

¹³ Ibidem, p. 463.

¹⁴ Ibidem, p. 508.

¹⁵ Ibidem, p. 476.

¹⁶ Ibidem, p. 509, 512, 517, 522, 530.

¹⁷ Ibidem, p. 524.

¹⁸ G. D. Teutsch, Geschichte der Siebenbürger Sachsen, vol. I, ed. IV-a, Sibiu 1925, p. 221.

Buia. Pemflinger a fost promotorul rezistenței împotriva lui Zapolya și conducătorul partidului lui Ferdinand. Din acest motiv Zapolya, după ce și-a consolidat puterea, a confiscat în 1529 moșile lui Pemflinger, Buia revenind principelui Transilvaniei.

Către sfîrșitul secolului XVI principalele Cristofor Báthori ar fi dăruit, conform tradiției, încă înainte de 1581, castelul Buia lui Ioan Gálffi, preceptorul fiului său Sigismund. După urcarea sa pe tron în anul 1588, Sigismund dînd crezare intrigilor urzite împotriva mentorului și sfetnicului său, ordonă în 1593 decapitarea sa. Castelul revine astfel din nou principelui și în 1596 Sigismund Báthori îl dăruiește lui Mihai Viteazul.

Dieta Transilvaniei, recunoscînd meritele pe care și le ciștigase Mihai Viteazul pentru interesele Transilvaniei, a scutit de impozite la 23 martie 1598 castelul Buia și terenurile aferente. Mihai Viteazul a renunțat la veniturile moșiei Buia în favoarea mănăstirii ortodoxe din Alba Iulia, pe care o înființase în 1596.¹⁹

După uciderea lui Mihai Viteazul, în anul 1603 purtătorul de cuvînt (orator) și reprezentantul administrației orășenești (Stadthann) din Sibiu, Antonius Schirmer (1537—1625) e menționat ca proprietar al castelului Buia. Cele de mai sus sunt certificate prin inscripția ce însoțește portretul lui Schirmer de la Muzeul Brukenthal, inscripție în care se spune: *Anthonius Schirmer Tribunus Plebis Cib(iniensis): natus 1537. Deputatus a Natio Saxonica ad Invictiss. Imper. Rudolphus II. Ao. 1603, a quo donatus Torquo simul oppido Bollya decimaque Frauendorfiana. Obiit Ao. 1625 d. 1. Febr. postqua vixisset Annos 88.* (Principele Sigismund Báthori cedase în 1602 Transilvania împăratului Rudolf II.)

În 4 iulie 1605 Ștefan Bocskay e adus principe al Transilvaniei, dar moare curînd, la 24 decembrie 1606. În acest interval Elisabeta Perneszi, prima soție a lui Ioan Gálffi, care fusese decapitat, folosindu-se probabil și de legăturile pe care le avea cu casa princiară, ca fiică adoptivă a lui Ștefan Bocskay, pare să fi redobîndit totodată proprietatea castelului Buia, pierdută de Ioan Gálffi în 1593. Această ipoteză și alte deducții rezultă din inscripția lespeziei ei funerare care va fi redată integral mai jos. Al treilea soț al Elisabetei Perneszi, Balthasar Cesseliczki de Zilvás, decedat în 1629, încheie înaintea morții, împreună cu soția lui, o convenție cu familia Tholdy conform căreia Buia trece în proprietatea acestei familii, cu condiția însă de a reface castelul care se afla într-o stare dărăpănată.²⁰ De fapt principalele Gabriel Bethlen a donat în 5 iunie 1629 castelul lui Gheorghe V Tholdy Nagy-Szalontai căsătorit cu o Derzai Bánffy (stemele lor familiare se aflau odinioară în capelă pe parapetul tribunei de vest). Prin moștenire, castelul i-a revenit apoi lui Gheorghe VI Tholdy, căsătorit de la 1725 cu Clara Nalaczy, devenind în continuare proprietatea lui Adam Tholdy care s-a căsătorit pe la 1745 cu contesa Cristina Teleki (stemele familiare ale acestora se aflau odinioară pe parapetul tribunei din corul capelei). Apoi castelul i-a fost trecut prin moștenire lui Sigismund Tholdy, ridicat în 1755 la rangul de conte, și în sfîr-

¹⁹ P. P. Panaitescu, *Mihai Viteazul*, București, 1936, p. 177.

²⁰ Din însemnările lui Bolyai Gergely, cf. nota 2.

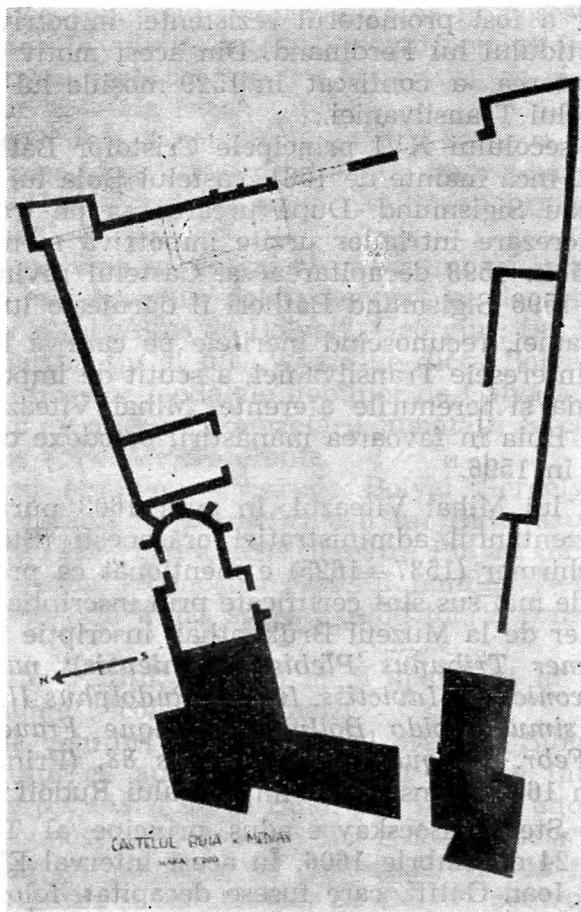

Fig. 1. Castelul Buia.

șit contelui Samuil Tholdy (1770—1862) prin al cărui deces familia se stinge în linie bărbătească. O fiică a lui Samuil Tholdy, Carolina, a fost măritată cu un Urmösi-Maurer, Buia devenind în a doua jumătate a secolului XIX, tot prin moștenire, proprietatea familiei Urmösi-Maurer. Până în 1910 castelul i-a aparținut lui Béla Urmösi-Maurer senior, iar după moartea sa l-au moștenit copiii săi. Fiul său cel mai vîrstnic a vîndut castelul în cele din urmă după primul război mondial statului român, în a cărui posesiune se află.

După cum rezultă din cele expuse mai sus, castelul și-a schimbat în cursul secolelor în repetitive rînduri proprietarul. Clădirea este așezată în comuna cu același nume, pe malul nordic al brațului ce derivă din pîrul Călvăsăr, pe o terasă scundă care se întinde deasupra cursului de apă de la apus spre râsărît. Castelul fortificat, împreună cu incinta, prezintă un plan patrulater neregulat cu lungimea de 87 m (cf. schița fig. 1). Fațada principală îndreptată spre apus, în care se află încăperile de locuit, are dimensiunea de 38 m, pe cînd zidul de incintă care se lărgește pe porțiunea posterioară, încheie curtea castelului spre est, avînd o lărgime

Fig. 2. Castelul Buia. Fațada principală spre vest.

de 62 m. Clădirea principală a castelului, aceea care servea de locuință, cuprinde în întregime latura de apus, are un etaj și prezintă în colțuri rezalite pronunțate sugerînd forma unor bastioane. Parterul acestor construcții de colț nu are ferestre, ci doar cîte două metereze (guri de foc) al căror tir flanchează intrarea (fig. 2). În dreapta porții se află intrarea spre temniță de odinioară a cetății, aşa numita temniță cu coase (kaszatömlöcz), în care erau înfipite lânci și coase cu vîrful în sus. Conform tradiției, aici erau aruncate victimele printr-o deschizătură a tavanului (fig. 3). Într-o încăpere întunecată a parterului la stînga intrării, se poate citi pe una dintre puternicele grinzi de stejar ce susțin tavanul, următoarea inscripție încrustată în lemn: „1609, 28 July fieri fecit Johannes Molitor“. La etaj se află odăile de locuit, avînd spre curte o loggie cu trei arcade deschise (fig. 4). În încăperea spațioasă așezată în bastionul de sud-vest, chenarul ușii de piatră prezintă forme gotice tîrzii, iar în zidul perimetral a cărui grosime atinge 1,04 m, sunt introduse sub ferestre bânci de piatră, aşa cum se întîlnesc la construcțiile din secolul al XV-lea. Se poate presupune, prin urmare, că clădirea centrală, neînînd seamă de adausurile ulterioare, a fost construită în a doua jumătate a secolului XV, asemenea capelei gotice, asupra căreia vom insista mai jos. Aripa de sud, care continuă încăperile de locuit și se sprijină pe zidul de incintă, este afectată în prezent unui dispensar medical cuprinzînd și

Fig. 3. „Temnița cu coase”. Sus deschiderea prin care se aruncau condamnații.

Fig. 4. Curtea castelului cu loggia.

Fig. 5. Capela castelului. Exterior.

scara ce urcă la etaj. Reprezintă probabil o anexă mai recentă sau a suferit ulterior transformări incisive. Spre nord clădirea se prelungeste printr-o aripă scurtă cu etaj de care se leagă capela castelului, construită în stil gotic. La corul capelei sprijinit de contraforturi (fig. 5) s-a adăugat o remiză boltită cilindric care este de dată mai recentă. Pe partea opusă, sudică, a curții castelului se văd urmele unei construcții gospodărești cu pivniță, ridicată de asemenea într-o perioadă mai tîrzie, folosindu-se pentru aceasta o parte a zidului de incintă. Același lucru se poate spune despre resturile clădirii gospodărești de pe latura de est a incintei. Pe latura de est zidul de incintă este flancat de două bastioane clădite din pietre de râu. Substructiile celor de nord s-au păstrat relativ bine, pe cînd cel de sud s-a surpat și a fost închis cu cărămizi. Se susține că colțul de sud-est al incintei ar fi fost fortificat printr-un barbacan, ale cărui resturi nu se mai văd și nici nu pot fi identificate. Pe întreaga sa lungime zidul incintei este construit parte din pietre, parte din cărămizi.

Partea cea mai interesantă a castelului din punct de vedere arhitectonic și istoric este capela. Are o lungime globală de 14 m, dintre care revin corului 7,80 m, iar navei 6,20 m. Corpul are lățimea de 5,5 m, iar nava de 8 m. Capela era boltită în cruce pe ogive, dar astăzi nu se mai păstrează decît boltile corului. Nervurile subțiri și profilate ale boltii se sprijină pe console și converg spre o rozetă de stuc ce formează cheia bolții. Aceste rozete, precum și altele mai mici aplicate împreună

Fig. 6. Corul capelei, cu arcul de triumf și tribuna de vest (foto 1912).

de Szilvás, Elisabeta Perne-szi joacă un rol deosebit de important în istoria castelului, pînă la moartea sa ce survine în anul 1639. Sprijinit de intradosul nordic al arcului de triumf se păstrează încă soclul scund al amvonului de odinioară, iar deasupra lui se vede un inel, de care era suspendat baldachinul amvonului. Pe o fotografie din anul 1912 (fig. 6) se recunoaște încă amvonul zidit de formă hexagonală, datînd din secolul XVII—XVIII și decorat la partea superioară cu motive în stil baroc tîrziu, precum și baldachinul pictat și sculptat în lemn. Pe portiunea dinspre navă a arcului de triumf se recunosc încă resturile unor motive florale și un cadru purtînd o inscripție latină, care încercuiește bustul unei figuri feminine ținînd în mînă o floare (fig. 7). Deasupra arcului de triumf se păstrează resturile șterse ale unei reprezentări rudimentare a judecății de apoi cu figuri de diavoli care încadrează un grup de oameni. Aceste picturi parietale datează probabil din secolul al XVII-lea. Resturile unei picturi cu lujere se recunosc pe peretele sudic al navei deasupra ușii gotice de intrare. În chenarul ușii a fost inserată ulterior o lespede cu ornamente în stilul renășterii, tratate în relief plat cu inscripția „Johannes Gálffi“. Este probabil un fragment din chenarul unei uși sau unei ferestre datînd din perioada 1581—1593, din acel interval în care Gálffi fusese

cu motive stelate în relief pe pînzele bolților săt adăugiri tîrzii. Absida corului, terminîndu-se în trei laturi, era luminată prin trei ferestre terminate în arc frînt, astăzi zidite. Doar două ferestre pe latura sudică a corului au rămas deschise. Pereții corului prezintă urme de pictură, dar nu se mai poate constata din ce epocă. Inscriptiile de culoare neagră în limba maghiară aflate pe pînzele bolților au un conținut religios și datează din secolul al XVIII-lea. Un arc de triumf masiv desparte nava ușor supraînăltată de cor. Pe intradosul sudic al arcului de triumf este zugrăvită în frescă o stemă înconjurată de o cunună de lauri. Stema reprezintă capul și gîțul unui inorog îndreptat spre dreapta, gîțul fiind străpuns de o săgeată. Este stema familiei Perneszy de Osztópán²¹. Căsătorită inițial cu Ioan Gálffi, iar pentru a treia oară cu Balthasar Cesselicki

²¹ Siebmacher, *Wappenbuch des ungarischen Adels*, vol. III, pl. 361.

Fig. 7. Capela. Detaliile picturii murale care decorează arcul de triumf.

proprietarul castelului. Inițial lespedea era așezată într-o altă parte a clădirii, fiind refolosită ulterior pentru cîrpirea chenarului ușii. Deasupra intrării este zugrăvită în culoare neagră o maximă cu litere mari latine, scrisă pe un strat de zugrăveală care acoperă pictura cu lujere din secolul al XVII-lea. Deasupra ușii se află o rozasă (fereastră rotundă), al cărei intrados prezintă spre exterior urmele unei picturi policrome. Bolta pe ogive a navei a fost demontată pe la mijlocul secolului al XVII-lea și înlocuită cu un tavan în casete. Inscriptia parțial păstrată pe peretele de vest al navei a fost scrisă probabil încă înainte de demontarea bolții gotice, după cum se poate deduce din resturile existente ale vechii tencuieli. În inscripție se spune că Balthazar Cesselicki de Szilvás (al treilea soț al Elisabetei de Perneszy), consilier și arendaș al aproape tuturor principilor contemporani cu el, a restaurat capela în mod strălucit și dorește să fie înmormînat în ea, ceea ce s-a și întîmplat în anul 1629. Picturile parietale mai sus amintite datează deci probabil din intervalul 1606—1629. Într-o fotografie din 1912 sunt vizibile tavanul în casete și o porțiune a tribunei cu orgă, care datează dinaintea inscripției (fig. 8). Conform notelor autorului din 1952, tavanul în casete avea un fond albastru decorat în alb cu motive romboidale, iar pe parapetul tribunei de vest erau pictate stemele familiilor Toldy și Bánffy. Gheorghe V Toldy s-a căsătorit cu Derzai Bánffy pe la 1850. Montarea tavanului în casete și a tribunei cu orgă se poate deci fixa în jurul acestei date. În prezent

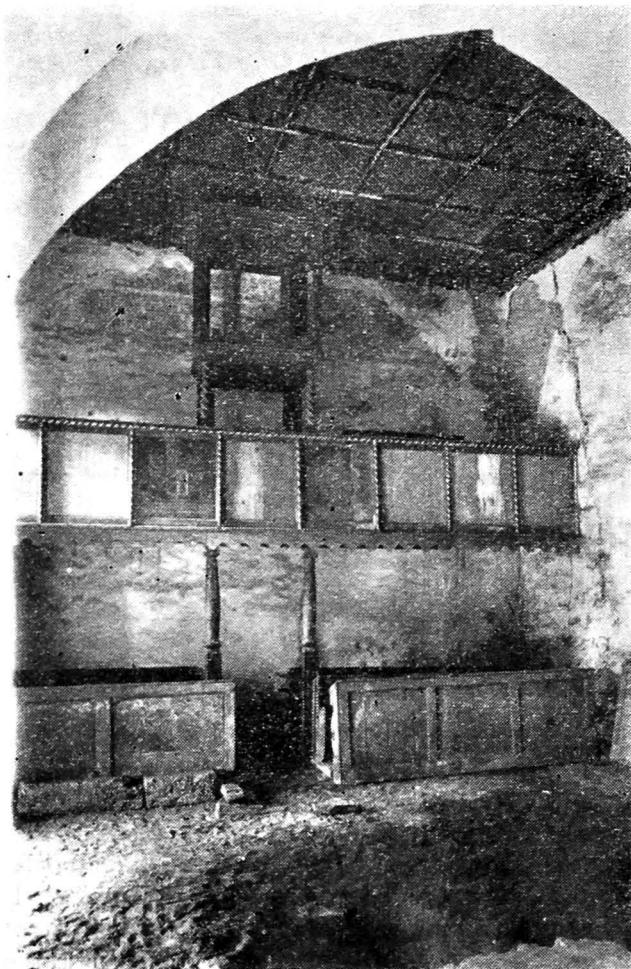

Fig. 8. Capela. Interiorul navei. Tribuna de vest.

toate aceste elemente construite din lemn au dispărut, în afara unui rest al tavanului.

Familia Tholdy, în proprietatea căreia se afla castelul încă din 1629, era de religie reformată. Bisericile reformate n-au altar și ca atare s-a construit și pe peretele răsăritean al corului o tribună de lemn, asemănătoare celei din navă, după cum o demonstrează vederea fotografică a interiorului (fig. 6) și s-a putut constata pe baza observațiilor făcute în 1952. În prezent tribuna nu mai există. Pe parapetul acestei tribune au fost pictate stemele familiilor Tholdy și Teleki. Adam Tholdy s-a căsătorit pe la 1745 cu contesa Cristina Teleki. Această tribună răsăriteană s-a construit prin urmare probabil în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea. Pentru aceasta pledează și un chronostikon, aflat în cîmpul central al parapetului tribunei, care indică data de 1777 și care în 1952 nu mai era decît greu lizibilă.

Din navă se deschidea intrarea spre o criptă boltită situată sub cor, care în prezent este închisă.

La vest de castel se află pe o movilă mormintele familiei Ürmösi-Mauerer cu o criptă zidită în dreapta. De zidul fațadei se sprijină o piatră funerară frumos lucrată, care în 1912, după cum arată fotografia, se mai găsea în capela castelului. Este monumentul funerar al Elisabetei Perneszy de Osztópán, tănită de doi îngeri și lucrată în basorelief. Este aceeași stemă care a fost descrisă în legătură cu cea zugrăvită din capelă. În partea inferioară se află o inscripție mai lungă în limba latină care amintește date interesante din viața Elisabetei Perneszy și sună în felul următor: „HIC IACET G. AC M. D. ELISABETHA PERNESZI G. D. STEPHANI PERNESZI. VIRI HONORIS CLARI FILIA COGNATA ILL. PRINCIPESSEI ELIZABETHAE BOCZIKAI, ILIUS. PRINCIPIS TRAN. CHRISTOPHORI BATHORI CONJUGIS AB EADEM EDUCATA ET HONORIFICE ELOCATA TRIUM ILLUSTRIUM AC SUPREMORUM IN HOC REGNO COMITUM ET CONSILIARIORUM VIRORUM CONJUX PRIMUM JOAN GALFFI, POST IOA KESSERII, DEIN BALTHASARIS CESSELICKIE DE SZILVAS: HUIC SUPER TRES ANNOS XI IN VIDUITATE HONORIBILIS VIXIT. AETATIS TANDEM SUAE ANNO LXXVII ANIMM CREATORI SUAE REDDIDIT. CORPUS IN HOC A SE FAC. CORPORIS MOCASTRO ET EXAEDIFICATO SACELLO. MEMORES CONSANCVINEI CONTUMULA VOLUERUNT DIE XV. AUG. HORA XI ANTE MERIDIANA MDCXXXIX.“ Jos în chenarul ornamentat al pietrii funerare se observă litera „G“, reprezentând probabil marca pietrarului care a sculptat piatra. Inscriptia funerară oferă deci anumite informații pentru lămurirea situației complicate a drepturilor de proprietate asupra castelului de la Buia și a istoriei construirii sale. Sub poarta castelului se află o placă de marmoră comemorativă care îl pomenește pe Mihai Viteazul.

Bibliografie:

Kövári László, *Erdély régiségei*, Cluj 1866, ed. II-a.
 Nagy Iván, *Magyarország családai*, Pesta 1857/68.
 P. P. Panaitescu, *Mihai Viteazul*, București 1936.
 Sofronie Roșca, *Castelul din Buia* (Ardeal), „Mihai Viteazul“, Sibiu 1919.

DAS SCHLOSS VON BUIA (Zusammenfassung)

Die früheste Erwähnung der Besitzung Buia stammt aus dem Jahr 1296. In der Folgezeit gehörte sie auch der Familie Bolyai, die das Schloss um die Mitte des 15. Jhs. habe errichten lassen. Im Lauf der Jahrhunderte wechselte das Schloss wiederholt seine Besitzer, zu denen auch von 1596 bis zu seiner Ermordung der Woiwode Mihai Viteazul gehörte.

Das befestigte Schloss mit Schlosshof bildet ein unregelmässiges Viereck von 87 m Länge. Die Hauptfront gegen Westen mit dem Wohngebäude ist 38 m breit und stockhoch, mit an den Ecken vorspringenden Baukörpern. Nach Süden und Norden schliessen kurze Seitenflügel an. Der baugeschichtlich und historisch interessanteste Teil des Schlosses ist die Kapelle, die an den nördlichen Seitenflügel angebaut war.